

LA CRÍTICA HA DIT

* ¿Qui podria oblidar el crit d'admiració, la sensació de novetat que van produir, l'any 1922, les **Vint cançons**?. L'ur neopopularisme esdevingué aviat popularíssim, i els compositors les embolcallaven amb llurs melodies més expressives (...). La lírica catalana s'havia apartat massa de les deus populars; s'havia tornat, potser, excessivament cerebral o arbitrària, quan no abstrusa. Tomàs Garcés la posava novament en contacte amb aquella frescor impol.luta del romanç i la cançó -era el miracle que paral.lelament, efectuava García Lorca en la poesia castellana amb el seu Romancero Gitano (...)

Rafael Tasis, Un segle de poesia catalana.1833-1953 (1968)

* Hi ha poetes contemporanis que ceneixen el misteri gradualment, amb sinuositats de reflexió pròximes a la nua especulació metafísica; d'altres s'hi submergeixen tot d'una, s'hi perden i hi neden amb voluptat. Però en el món poètic de Tomàs Garcés el misteri no és una massa vasta i nebulosa que explorem amb circumspecció o en la qual ens inscrustem amb delícia. És un misteri destriable segons lleis i exigències secretes, és a dir: segons una **màgia**. Per això l'actitud de la seva poesia és sovint una actitud màgica; el seu món no és tant com de **misteri**, és un món de **secrets**.

Marià Manent. QUADERNS DE POESIA. n. 2. 1935

* Els poemes de Tomàs Garcés ens ofereixen, amb tota la nitidesa de l'obra d'art, tota la intensitat emocional de la cançó popular. Tenen aquella puresa misteriosa d'una antiga cançó, que ja crèiem desapareguda, si s'escau que un dia la sentim cantar en la soledat bucòlica d'un paisatge, amb el qual s'avé tan entranyablement, que és com un ressó d'ell mateix. Una resultant sonora de l'harmonia d'una visió, d'un paisatge, d'un sentiment, tal com semblen ser-ho en determinats moments campestres les passades del rossinyol, l'oboè de la merla, l'eco del cucut o el repic de la guatlla.

Jaume Bofill i Ferro, Poetes Catalans Moderns (1986)

* Hi ha uns ulls que miren, un cap que pensa i un cor que estima. Els anys han anat madurant aquest joc de consciència i llavors la paraula brolla assossegada i precisa, senzilla i comosa. Aquest últim llibre, El temps que fuig, de Tomàs Garcés ens porta a aquest extrem de maduresa (...). Dèiem que tot és serè i lúdic, amb claredat de matí o de capvespre de pau. Hi ha, al capdavall el poeta que ho juga tot, el seu ofici segur, la vocació insubornable que ens ha donat tantes estrofes bellíssimes que hauríem de recordar més sovint. El títol del llibre evoca el temps que fuig, però més aviat ens duu per un camí de meravelles cap al temps que no fuig, que roman, el temps poètic.

* Una essencial puresa lírica sembla desprendre's d'aquest darrer llibre de poemes de Tomàs Garcés, Escrit a terra (1985). Tot sembla convergir en aquesta sensació de puresa pura, ingràvida, que fou l'horitzó líric de tot el corrent de "poesia pura" que afavoriren a Catalunya Carles Riba i López-Picó (...). La mirada de Tomàs Garcés es detura -i ens detura- habitualment en un objecte, una persona o un detall poc valorat, discret, fugisser: lletres sobre la pols, un noieta inconegut en un port, una flor de marge, una noia que recompon en un racó un gerro trencat. garcés estima la vida i la veu bategar valuosíssima **a les vores del camí, en un fil d'aigua**, en la **granota feliç**, realitats que són per ell com **un roser que s'esbadella** i que bé mereixen, més que no un temple grec, l'homenatge del mar que batega.

Ramon Pla i Arxé. AVUI. 3-XI-1985

* ¿Vol saber per què m'agrada tant?. Es molt fàcil: a vosté l'he entès sempre. Rellegeixo de tant en tant els seus versos, i no solament m'és un gran plaer llegir-los, un plaer per als sentits, una alegria, un descans: vosté ha parlat sempre, curiosament, d'allò que a mi m'emociona i m'interessa; vosté ha parlat en definitiva de les meves coses: dels nens, dels records, de l'oblit, dels arbres, de la gent, de la companyia que fa l'amor, de les noies amigues, de l'enyorament aquell que es posa a vegades en el paisatge. I a més, el paisatge, les terres aquestes de què vostè persistentment parla, els voltants de la Selva de Mar, és el meu paisatge.

Maria Mercè Roca EL TEMPS, 13-III-1989

SUMARI

- **Tomàs Garcés.** Alex Susanna
- **Tomàs Garcés a recer del temps que fuig** Joan Triadú
- **La critica ha dit**
- **Bibliografia**
- **Textos:**
 - * **El temps que fuig** (fragments) del llibre El Temps que fuig. Dins Tomàs Garcés, Prosa Completa I. Columna. Barcelona, 1988
 - * **Cinc poemes** del llibre, Tomàs Garcés, Poesia Completa. Columna. Barcelona, 1986.

"L'escriptor del mes" -Suplement mensual de
"CRONICA D'ENSENYAMENT"

és una publicació conjunta dels Departaments d'Ensenyament i de Cultura de la Generalitat de Catalunya.

Editors: Antoni Gelonch i Viladegut
Oriol Pi de Cabanyes

Directors: Isidor Cònsul
Esteve Miralles

Col.laboradors d'aquest número: Joan Triadú
Alex Susanna

Coordinació: Marta Montserrat

Fotografia de la coberta:

Disseny: Taula de Disseny

Realització: Art-Co/ 2000, SL.
Trafalgar, 4, 11è B i C
08010 BARCELONA

Impressió:

Dipòsit Legal